

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.317 van 17 februari 2011
in de zaak A. 139.099/XII-3901**

In zake: de GEMEENTE NEERPELT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Kris Wauters
kantoor houdend te Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Swennen
kantoor houdend te Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

de REGIE DER GEBOUWEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Swennen
kantoor houdend te Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 juli 2003, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Ministerraad van 22 april 2003 [lees: 4 april 2003] en de beslissing van 9 mei 2003 van de Minister van telecomunicatie, overheidsbedrijven en participaties om goedkeuring te geven tot het sluiten van een huurovereenkomst betreffende een op te richten pand gelegen te 3920 Overpelt, Ringlaan”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 142.584 van 24 maart 2005 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De Regie der Gebouwen heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 31 mei 2005.

Auditeur Pierre Barra heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2010.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Chris Schijns, die loco advocaten Koen Geelen en Kris Wauters verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Jan Swennen verschijnt voor de verwerende en de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De federale overheidsdienst Financiën (hierna: FOD Financiën) heeft zijn administratieve diensten voor de regio Noord-Limburg gehuisvest in vier verschillende locaties, waarvan drie gelegen zijn in de gemeente Neerpelt en één in de gemeente Overpelt.

3.2. Op 15 oktober 2002 richt verzoekende partij een schrijven aan de minister bevoegd voor de Regie der Gebouwen. Zij stelt dat zij heeft vernomen dat er plannen bestaan om in de regio Noord-Limburg één centraal gebouw op te richten om de diensten van de FOD Financiën samen te brengen. Verzoekende partij doet in dit verband twee voorstellen waarbij dit gebouw wordt opgericht op haar grondgebied. In een eerste voorstel biedt zij aan om in te staan voor de realisatie van een gebouwencomplex op een perceel grond in eigendom van de Regie der Gebouwen gelegen aan de Hoekstraat in Neerpelt. In een tweede voorstel wordt de omvorming tot een administratief centrum aangeboden van het Mariaziekenhuis, campus Neerpelt, dat ingevolge de realisatie van een nieuw ziekenhuiscomplex vrijkomt in 2005.

3.3. De bevoegde minister antwoordt in een niet gedateerd schrijven dat het “voor de optimale werking van de diensten van Financiën [...] inderdaad aangewezen zou zijn om de verschillende afdelingen te groeperen in één gebouw” en dat hij de Regie der Gebouwen opdracht heeft gegeven om contact op te nemen met het gemeentebestuur om één van de gedane voorstellen te concretiseren en na te gaan onder welke vorm een eventuele samenwerking zou kunnen gebeuren.

3.4. Er wordt een verslag opgesteld (administratief dossier, stuk 6) waarin de beide voorstellen van verzoekende partij worden onderzocht en afgewezen. Wat het voorstel betreft om een gebouwencomplex te realiseren aan de Hoekstraat in Neerpelt wordt vastgesteld dat wegens het tijdsverloop verbonden met dat project “deze optie geen onmiddellijke invulling biedt voor het nijpend probleem van de huisvesting voor Financiën”. Wat het voorstel betreft dat de omvorming van het vroegere Mariaziekenhuis inhoudt wordt vastgesteld dat dit gebouw “duidelijk te groot” is en “gezien zijn vroegere functie, niet onmiddellijk geschikt als administratief gebouw”.

In ditzelfde verslag wordt vervolgens voorgesteld om de diensten van de FOD Financiën te huisvesten in een nieuwbouwkantoor op het grondgebied van de gemeente Overpelt, op de hoek van de Ringlaan en de A. Lapidestraat, welk gebouw “optimaal beantwoordt aan de behoeften geformuleerd door de Federale Overheidsdienst Financiën” en dat op 1 oktober 2004 instapklaar zal zijn.

3.5. De buitendienst te Hasselt van de Regie der Gebouwen verklaart zich akkoord met het voorstel van huisvesting in het nieuwbouwkantoor te Overpelt.

Er wordt voorgesteld om het gebouw te huren voor een termijn van 15 jaar (administratief dossier, stuk 8).

3.6. Ook de FOD Financiën zelf gaat in een schrijven van 24 februari 2003 akkoord met het voorstel om zijn diensten te huisvesten in dit nieuwbouwkantoor te Overpelt.

3.7. Op 4 april 2003 beslist de Ministerraad om de bevoegde minister toe te laten de Regie der Gebouwen te gelasten een huurovereenkomst te sluiten met betrekking tot het gebouw aan de Ringlaan - A. Lapidestraat te Neerpelt (versta: Overpelt) ten behoeve van de administratieve diensten van de FOD Financiën regio Noord-Limburg. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.8. Op 9 mei 2003 ondertekent de betrokken minister namens de Regie der Gebouwen de huurovereenkomst met de verhuurder van het gebouw, de nv Marktakkers. Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat de tweede bestreden beslissing geen voor de Raad van State aanvechtbare beslissing is.

4.2. Verzoekende partij erkent in de memorie van wederantwoord dat de tweede bestreden beslissing een huurovereenkomst is. Zij stelt dat zij dit op grond van de informatie waarover zij beschikte bij het indienen van het verzoekschrift niet kon weten en verklaart dat zij zich voorts “naar de wijsheid gedraagt”.

In het auditorsverslag wordt aangenomen dat verzoekende partij in wezen afstand deed van haar beroep in zoverre het de tweede bestreden beslissing betreft. Mede omdat zij in haar laatste memorie geen aandacht meer besteedt aan dit onderdeel van haar beroep, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij daarvoor geen belangstelling meer vertoont, zodat zij op dat punt zonder belang moet worden verklaard.

5. De exceptie die verwerende partij betreffende het belang opwerpt

mag onbesproken blijven. Hierna zal immers blijken dat het beroep hoe dan ook moet worden verworpen.

V. Ten gronde

A. Eerste middel

6.1. In een eerste middel voert verzoekende partij schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur “meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel” en het vertrouwensbeginsel en van “de ministeriële besluiten van 25 oktober 1999 betreffende de ambtsgebieden van de diensten van de administratie der douane en accijnzen en van 7 juli 1998 tot vaststelling van de gelokaliseerde betrekkingen”.

Zij stelt dat er in Neerpelt nu een kantoor is van de diensten van de directe belastingen, een kantoor van de diensten van Registratie, Domeinen en BTW en een kantoor van de diensten van het Kadaster.

In een *eerste onderdeel* betoogt verzoekende partij dat Neerpelt de vestigingsplaats is van de administratieve en gerechtelijke overheidsdiensten in Noord-Limburg; het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle ter zake dienende gegevens zorgvuldig afweegt en rekening houdt met de adviezen; het materieel motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 houden in dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te bevatten die aan de grondslag liggen van de beslissing en dat ze afdoende zijn om de beslissing te schragen. Voorts houdt het vertrouwensbeginsel in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen die zijzelf heeft gewekt honoreert.

In Neerpelt zijn naast de hiervoor genoemde diensten van Financiën tal van overheidsdiensten gevestigd: Vredegerecht, hoofdkantoor lokale politiezone, zetel kieskanton, zetel district Wegen en Verkeer, zetel afdeling Bos en Groen, zetel provinciaal centrum Theater, NMBS, VDAB, VMW, CLB en Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen.

Een zorgvuldige overheid zou die functie van vestigingsplaats van lokale administratieve diensten in Noord-Limburg intact laten.

De Regie der Gebouwen heeft trouwens in 1980 een terrein aangekocht gelegen hoek Hoekstraat en Fabriekstraat te Neerpelt met als bijzonder doel het oprichten van een nieuw administratief centrum. Verzoekende partij heeft gewezen op het bestaan van dit perceel en zich bereid verklaard in te staan voor de realisatie van het complex.

De bestreden beslissing bevat geen motivering waarom de gemeente Overpelt wordt verkozen boven de gemeente Neerpelt.

De handelwijze van herhuisvesting naar Overpelt is strijdig met het feit dat de diensten in Neerpelt waren en er in een terrein voor een nieuw centrum voorzien was; tot 2000 werd steeds dit financieel centrum in het vooruitzicht gesteld.

In een *tweede onderdeel* betoogt verzoekende partij dat in de voormelde ministeriële besluiten van 25 oktober 1999 en van 7 juli 1998 Neerpelt wordt aangewezen als standplaats van de buitendiensten en als ambtsgebied en standplaats van diverse diensten van Financiën.

6.2. Verzoekende partij benadrukt in haar memorie van wederantwoord dat het feit dat verwerende partij stelt dat het niet haar taak, maar die is van de FOD Financiën na te gaan of ze haar ambtenaren in de nieuwe locatie kan vestigen, precies wijst op onzorgvuldige besluitvorming.

In haar laatste memorie ziet verzoekende partij in de enkele motivering “Gezien het niet realistisch is te veronderstellen dat de nodige kredieten voor het realiseren van een project op deze site in een zeer nabije toekomst beschikbaar zullen zijn, moet ook deze piste verlaten worden” enkel de aanvaarding van een veronderstelling zonder dat de minister of zijn diensten het betrokken voorstel grondig hebben onderzocht, hetgeen een zeer onzorgvuldige werkwijze was.

Beoordeling van het eerste middel

6.3.1. Wat het *eerste onderdeel* betreft, heeft de ontvankelijk bestreden beslissing van de Ministerraad inzake het verplaatsen van de diensten en het toelating geven aan de Regie hiervoor een gebouw te huren wel degelijk rechtsgevolgen: onder andere het feit dat de Regie een huurovereenkomst mag sluiten. De beslissing dient aldus, in tegenstrijd met hetgeen de verwerende partij betoogt, krachtens artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991 formeel te worden gemotiveerd, als eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een ander bestuur.

Mocht verzoekende partij nog belang hebben bij het inroepen van de formele-motiveringsverplichting, nu zij toch inhoudelijke kritiek blijkt te kunnen leveren op de gehele beslissingsprocedure en aldus het doel van die verplichting is bereikt, is in elk geval aan die verplichting zelf voldaan: niet betwist wordt dat aan de bestreden beslissing een nota is gehecht van 3 april 2003 van de minister bevoegd voor de Regie waarop de bestreden beslissing steunt en daarin op afdoende wijze wordt geargumenteed om welke redenen het gekozen project het meest in aanmerking komt.

In deze nota wordt immers vrij uitvoerig ingegaan op de probleemstelling, op de voorstellen (nieuwbouw, huur) en op de beslissing zelf tot huren. Uit het administratief dossier blijkt voorts ook dat de twee voorstellen van verzoekende partij werden onderzocht door de Regie (administratief dossier, stukken 6 en 7) en meer bepaald wordt vastgesteld dat, eensdeels, realisatie van een nieuw gebouw teveel tijd zou in beslag nemen en, anderdeels, dat de site van het gedesaffekteerde ziekenhuis te groot is en niet onmiddellijk geschikt als administratief gebouw.

Aldus blijkt niet dat verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek mag worden verweten of een gebrek aan deugdelijke materiële motivering.

Dat er andere overheidsdiensten in Neerpelt zijn betekent niet dat, op gevaar af de zorgvuldigheidsverplichting of het vertrouwensbeginsel te schenden, een hergroepering van diensten daar ook dient te gebeuren.

6.3.2. Wat het *tweede onderdeel* betreft, is het feit dat er ministeriële besluiten zijn inzake standplaats en ambtsgebied zaak van de minister van Financiën

en niet van de Regie der gebouwen. Zoals de verwerende partij terecht betoogt, kan voornoemde minister deze ministeriële besluiten zo nodig meteen aanpassen; deze besluiten zijn dus niet normerend bij een herhuisvesting, zolang die nog niet, zoals ten tijde van de bestreden beslissing het geval was, is gerealiseerd.

6.3.3. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

7.1. In een tweede middel voert verzoekende partij aan dat er een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel, de zuinigheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing leidt tot de huur van een te grote ruimte aan een te hoge prijs zoals blijkt uit de adviezen van de administratie; dit is onzorgvuldig, dit is in strijd met het zuinigheidsbeginsel en dit is strijdig met de materiële- en formele- motiveringsverplichting .

Er is een ongunstig advies van de inspecteur van Financiën; deze meent dat de reorganisatie Coperfin leidt tot minder personeel, dat een huur van 3/6/9 jaar in plaats van 9 jaar op zijn plaats was, dat er teveel ruimtes worden gehuurd en dat de voorziene te huren ruimte veel te groot is.

De oorspronkelijke optie van het huren van 4.116 m² werd bijgesteld naar 2.883 m² doch dit is nog te veel daar de gehuurde bureelruimte niet wijzigt ondanks tien ambtenaren minder. Voorts zal in de feiten verwerende partij toch de niet gehuurde bureelruimte achteraf wel inhuren. Zo worden de overheidsfinanciën bezwaard.

Dit alles te bedenken bij het feit dat in Neerpelt de verwerende partij een terrein in eigendom had en verzoekende partij had voorgesteld dit zelf te bebouwen.

Verzoekende partij antwoordt op het verweer, dat zij geen belang zou hebben bij het middel omdat de grief door elke burger zou kunnen worden

aangevoerd, dat zulks onjuist is; enkel zou het kunnen opgaan in zoverre het middel steunt op de zuinigheidsplicht terwijl er ook schendingen van andere rechtsbeginselen worden aangevoerd; voorts heeft verzoekende partij wel degelijk belang bij een zuinige aanwending van de middelen daar waar zij voor een groot deel gefinancierd wordt door de federale overheid. Voorts is het zo dat in arresten dergelijk middel opgeworpen door particulieren nooit als onontvankelijk werd afgedaan.

Beoordeling van het tweede middel

7.2.1. Verzoekende partij werkt enkel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het zuinigheidsbeginsel voldoende uit.

Uit het administratief dossier blijkt dat het voorstel werd aangepast aan de opmerkingen van de Inspectie van Financiën en dat het goedgekeurd werd door de FOD Financiën. De andere opmerkingen van verzoekende partij inzake teveel ruimte of nog verder in te palmen ruimte overtuigen niet om te concluderen dat verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft uitgeoefend in strijd met de aangevoerde beginselen.

7.2.3. Het middel is, voor zover al ontvankelijk, hoe dan ook niet gegrond.

C. Derde middel

8.1. In een derde middel voert verzoekende partij aan dat er een schending is van artikel 1 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten. De bestreden beslissing werd niet genomen op grond van de procedure voorgeschreven in die wet. In wezen gaat het volgens verzoekende partij om een aanneming van werken meer bepaald bij wege van een promotie-overeenkomst. Naar verzoekende partij heeft vernomen wordt hier een gebouw opgetrokken naar specificaties van verwerende partij en dus eigenlijk exclusief opgericht voor haar. De verhuurder draagt het risico van uitvoering en financiering; zulks is eigen aan een promotieovereenkomst; elke promotieovereenkomst wordt gegund onder de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

In antwoord op het verweer, betoogt verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog dat verwerende partij zelf bij de bespreking van het vijfde middel verklaart dat ze al twee jaar bezig is met het project; de bouwaanvraag is trouwens ingediend als voor het bouwen van kantoren voor openbare besturen; dit doet een investeerder slechts als hij zeker is van een return.

Beoordeling van het derde middel

8.2. Voorwerp van de bestreden beslissing is het herhuisvesten van overheidsdiensten en het sluiten van een huurcontract.

Weliswaar heeft de stedenbouwkundige vergunning voor het gekozen gebouw het bouwen van kantoren voor openbare besturen als voorwerp doch dit laat zich verstaan omdat volgens het toepasselijke bijzonder plan van aanleg het perceel gelegen is in een zone voor openbaar nut waarin principieel geen andere bestemming zou worden toegestaan; de stedenbouwkundige vergunning werd verleend onder de voorwaarde dat het gebouw een openbare functie herbergt precies omdat de gemachtigde ambtenaar vreesde dat de aanvrager een andere bestemming op het oog had; in de motivering van de gemachtigde ambtenaar is er weliswaar sprake van dat er interesse zou zijn van het ministerie van Financiën doch aangezien er daar blijkbaar nog geen garanties over bestonden werd voornoemde voorwaarde uitdrukkelijk opgenomen. Uit de stedenbouwkundige vergunning blijkt dus allerminst dat er gebouwd werd in opdracht van de overheid, laat staan “eigenlijk exclusief” voor de verwerende partij, zoals verzoekende partij beweert; nergens is er sprake van een contract of opdracht waarbij in een bouwconcept wordt voorzien waaraan de exclusieve terbeschikkingstelling aan de verwerende partij wordt gekoppeld.

Ten slotte blijkt uit bladzijde 4 van het voorstel van beslissing van de minister bevoegd voor de Regie aan de Ministerraad, dat inrichtingswerken door de overheid zullen worden uitgevoerd, wat nogmaals tegenspreekt dat het gebouw in opdracht zou zijn uit te voeren.

Verzoekende partij steunt haar middel dus op een verkeerd feitelijk uitgangspunt en dienvolgens is het alleen al om die reden niet gegrond.

D. *Vierde middel*

9.1. In een *vierde* middel voert verzoekende partij aan dat er een schending is van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de artikelen 146, 6/, 195 en 200 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en van de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg Centrum Oost van de gemeente Overpelt goedgekeurd bij ministerieel besluit van 27 januari 1993.

Er komen in het gebouw federale belastingsdiensten; artikel 17 van het bijzonder plan van aanleg bepaalt nochtans dat het bestemd is voor bureelgebouwen van de Post en de RTT; een bijzonder plan van aanleg heeft bindende kracht; inbreuken zijn trouwens strafrechtelijk vervolgbaar.

In de stedenbouwkundige vergunning is er sprake van dat het gebouw een openbare functie dient te herbergen; het bijzonder plan van aanleg stelt dat het om de Post of de RTT moet gaan. Bovendien is de stedenbouwkundige vergunning zelf onwettig daar waar ze een grotere bebouwingsgraad toelaat dan die waarin het bijzonder plan van aanleg voorziet en daar waar ze een van het bijzonder plan van aanleg afwijkende bestemming toestaat - verzoekende partij doelt hier klaarblijkelijk op de in de stedenbouwkundige vergunning vermelde afwijking dat de oprit gelegen is in woonuitbreidingsgebied.

Verwerende partij antwoordt dat verzoekende partij geen belang heeft bij het middel omdat ze stedenbouwkundig geen belang heeft dat het bijzonder plan van aanleg nageleefd wordt; verzoekende partij is ook niet opgekomen tegen de stedenbouwkundige vergunning; al zou in het bijzonder plan van aanleg staan dat het als bestemming openbaar nut betreft met de vermelding bestemd voor de regionale vestigingen van de Post en de RTT dan nog is het zo dat openbaar nut openbaar nut is.

Verzoekende partij antwoordt dat zij zich niet richt tegen de stedenbouwkundige vergunning die het gebruik toelaat voor openbare besturen maar wel tegen het feit dat dit de federale belastingdiensten zouden zijn. Trouwens verzoekende partij is nabuur op afstand, een aanvaard begrip in de theorie van de burenhinder.

Beoordeling van het vierde middel

9.2. Op 16 december 2002 is er een stedenbouwkundige vergunning verleend aan de nv Marktakkers waarbij in wezen het gebruik opgelegd wordt -als voorwaarde- voor een openbare functie en waarbij een verwijzing opgenomen wordt naar de eventuele interesse van het ministerie van Financiën.

Dat bovendien, hetgeen verzoekende partij beweert, het betrokken bijzonder plan van aanleg zou bepalen dat het bedoelde gebied bestemd is voor de regionale vestigingen van de Post en de RTT, is echter een bewering die de Raad van State niet kan beoordelen aangezien het voornoemde plan door geen van de partijen is overgelegd.

Aldus is niet aangetoond dat de bestreden beslissing ertoe strekt, gebruik te maken van de gebouwen op een wijze waarvoor ze niet werden vergund of mochten worden vergund.

Voorts is de stedenbouwkundige vergunning jegens verzoekende partij definitief geworden, bij gebrek aan verhaal, en wordt aldus ook de grief inzake de bebouwingsgraad niet aangenomen.

9.3. Het middel is, voor zover al ontvankelijk, hoe dan ook niet gegrond.

E. Vijfde middel

10.1. In een *vijfde* middel voert verzoekende partij aan dat er een schending is van de artikelen 33, 37, 105 en 108, 195 van de Grondwet, de algemene rechtsbeginselen meer bepaald het algemeen rechtsbeginsel dat de bevoegdheid van een federale regering in geval van ontbinding van het federale parlement beperkt is tot de lopende zaken en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De eerste bestreden beslissing dateert van 4 april 2003, de tweede bestreden beslissing van 9 mei 2003 en op 4 april 2003 hebben de Kamers de verklaring tot herziening van de Grondwet aangenomen.

In een *eerste onderdeel* stelt verzoekende partij dat het de regering verboden is andere aangelegenheden te regelen dan lopende zaken wanneer ze

ontslagnemend is; de artikelen 33, 37, 105 en 108 van de Grondwet bepalen de bevoegdheid van de federale uitvoerende macht. Artikel 195 van de Grondwet bepaalt dat de beide Kamers van het federale parlement van rechtswege ontbonden zijn na de verklaring tot herziening van de grondwettelijke bepalingen. Het algemeen rechtsbeginsel inzake lopende zaken verbiedt de federale regering wanneer deze ontslagnemend is, om andere aangelegenheden te regelen dan de lopende zaken.

Op dezelfde dag van de eerste bestreden beslissing -4 april 2003- keurt de Kamer van Volksvertegenwoordigers de verklaring tot herziening van de Grondwet goed, verklaring die de Ministerraad aanvaardt daags nadien. De Koning verklaart op 9 april 2003 dat er redenen zijn om de Grondwet te herzien en bij koninklijk besluit van 9 april 2003 wordt het kiescollege samengeroepen om federale wetgevende Kamers te kiezen. Bijgevolg was op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing de regering zonder volle bevoegdheid daar waar de wetgevende vergadering van rechtswege alsdan ontbonden was. Ze kon enkel lopende zaken afhandelen, dit zijn zaken van dagelijks bestuur hetgeen te dezen niet het geval is, dringende zaken hetgeen ook niet het geval is of de normale voortzetting of beëindiging van een ingezette procedure hetgeen hier evenmin het geval is. De beslissing werd kort voor de kritieke periode ingezet en overhaast afgehandeld.

In een *tweede onderdeel* doet verzoekende partij gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel verbiedt dat besluiten in extremis worden genomen.

Zelfs mocht worden aangenomen dat de federale regering nog over haar volle bevoegdheid zou beschikken dan nog dient ze “geen plots of geforceerd ingrijpen” te verrichten. Immers, de regering wist al te goed dat op dezelfde dag van haar beslissing de Kamer van Volksvertegenwoordigers de beslissing tot herziening van de Grondwet had genomen en zij dus niet meer aan de controle van het parlement zou worden onderworpen.

Beoordeling van het vijfde middel

10.2. Uit de artikelen 195, eerste en tweede lid, en 36 van de Grondwet volgt dat de wetgevende vergaderingen pas ontbonden zijn als de drie takken van de wetgevende macht de lijst hebben opgemaakt van de Grondwet die voor herziening

in aanmerking komt. Te dezen hebben de Kamer en Senaat op 4 april 2003 de lijst goedgekeurd terwijl de Koning dit blijkbaar pas deed op 9 april 2003.

Op 4 april 2003 beschikte de federale regering aldus nog over haar volle bevoegdheid. Bovendien moet worden aangenomen dat, zelfs rekening houdend met het feit dat inderdaad de regering mocht verwachten geen controle van de Kamers meer te moeten “vrezende”, voorliggende beslissing van 4 april 2003 als een zaak van dagelijks bestuur of van voortzetting van een ruim eerder ingezette voorbereidings- en beslissingsprocedure kan worden aangemerkt.

10.3. Het middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

11.1. In haar laatste memorie brengt verzoekende partij een nieuw middel aan. Dat middel is gesteund op schending van “de artikelen 28 e.v. en 49 e.v. van het Verdrag van Rome, het (Europees) beginsel van non-discriminatie op grond van nationaliteit en de gelijke behandeling van de potentiële gegadigden en de daaruit voortvloeiende door het Hof van Justitie erkende plicht van doorzichtigheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het gelijkheidsbeginsel”.

Beoordeling van het zesde middel

11.2. Doorheen het middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat een overheidscontract is gegund zonder dat daarbij vooraf eventuele gegadigden zijn gecontacteerd en geïnformeerd met uitzondering van de vooraf gekozen kandidaat en dat hierdoor het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Die wettigheidskritiek had de verzoekende partij reeds in het inleidend verzoekschrift kunnen en dus moeten aanbrengen.

11. 3. Het middel is niet ontvankelijk

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 februari 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest